

Arrest

nr. 276 859 van 1 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2022.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 18 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen en blijkens de inhoud van haar paspoort België binnengekomen op 1 mei 2017 en heeft een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 2 januari 2020. Op 16 maart 2021 werd dit verzoek evenwel beëindigd omdat verzoekster zich niet aanbood op de datum van het persoonlijk onderhoud.

1.2. Op 7 januari 2020 verzocht verzoekster een tweede maal om internationale bescherming.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 februari 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 28 maart 2022.

1.4. Op 28 april 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 april 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Paramaribo en bent u Surinaams staatsburger. Elf jaar voor uw vlucht uit Suriname begon u een relatie met uw ex. De eerste vijf jaar verliepen goed. Nadien begon hij u te mishandelen. Kort na het begin van uw problemen met hem sneed hij u met een mes. U belde de politie. Er kwamen enkele agenten ter plaatse. Zij gaven hem een waarschuwing. Uw toenmalige partner hechtte hier weinig waarde aan en mishandelde u de daaropvolgende jaren dagelijks. Begin april 2017 liep de situatie op een dag uit de hand. Uw ex riep tijdens een zoveelste aanvaring dat hij u zou vermoorden. U liep naar het huis van de bureu. Uw buurvrouw belde de politie waarna opnieuw enkele agenten poolshoogte kwamen nemen. Uw ex was echter verdwenen. De agenten vertelden u dat u voorzichtig moest zijn omdat hij u zou vermoorden. Ze raadden u aan om niet meer naar uw woning terug te keren. De politie bracht u naar een vriendin die u onderdak verschafte. Gedurende enkele weken bereidde u uw vertrek uit Suriname voor. Op 30 april 2017 verliet u het land. U vestigde zich meteen in België. U hoorde niet veel later dat uw ex nog niet klaar was met u en dat hij u zou vermoorden als u zou terugkeren naar Suriname. Sindsdien vernam u niets meer van hem. U verzocht op 2 januari 2020 om internationale bescherming. U werd uitgenodigd om op 8 maart 2021 uw asielmotieven nader toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Omdat u geen adres had in die periode was u niet op de hoogte van deze uitnodiging en bood u zich aldus niet aan op het Commissariaat-generaal. Uw verzoek werd op 16 maart 2021 beëindigd. Op 7 januari 2022 verzocht u een tweede keer om internationale bescherming. U verwijst in het kader van onderhavig verzoek naar de jarenlange mishandeling door uw ex-partner. Bij een eventuele terugkeer naar Suriname vreest u door hem vermoord te worden. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u uw Surinaams paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Zo blijkt uit uw verklaringen en uit de inhoud van uw paspoort dat u reeds op 1 mei 2017 in België aankwam (CGVS, p. 7 en 8). Uw (Schengen)visum was evenwel slechts geldig tot 19 mei 2017. Ofschoon u zich ervan bewust was dat u illegaal in België verbleef (CGVS, p. 8), ondernam u geen stappen om uw verblijf in orde te brengen. U diende uiteindelijk pas op 2 januari 2020, i.e. ruim twee en een half jaar na uw aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming in. U rechtvaardigde uw afwachtende houding door te stellen dat u bang was om een dergelijk verzoek in te dienen omdat u gehoord had van andere Surinamers dat de Belgische mensen racistisch waren en dat ze u toch niet zouden helpen (CGVS, p. 8 en 15). Pas toen u merkte dat uw leven in België niet

gemakkelijk was omwille van uw illegale verblijf besloot u uw kans te wagen (CGVS, p. 8). Deze uitleg kan niet overtuigen. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk objectieve informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Aansluitend hierbij kan er ook gewezen worden op uw nalatige houding tijdens uw eerste asielpcedure. Ofschoon u na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming uitgenodigd werd om uw asielmotieven nader toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud, bood u zich op de datum van dit onderhoud niet aan op het Commissariaat-generaal en evenmin bracht u een geldige reden voor uw afwezigheid aan. Aldus werd uw verzoek beëindigd op 16 maart 2021. Gewezen op deze vaststelling verklaarde u dat u niet wist dat u zich op het Commissariaat-generaal moest aanbieden: u had immers geen adres destijds (CGVS, p. 8). Gevraagd of u iets ondernomen had om u te informeren over de stand van uw procedure of de mogelijkheid om opnieuw te verzoeken om internationale bescherming gaf u aan dat u dit niet gedaan had (CGVS, p. 9): pas toen u eind 2021 op het gemeentehuis verteld werd dat u moest terugkeren naar Suriname ondernam u stappen om u te informeren en consulteerde u een advocaat waardoor u op diens aanraden op 7 januari 2022, i.e. meer dan negen maanden na de beëindiging van uw eerste verzoek, een tweede keer om internationale bescherming verzocht. Dat u gedurende meerdere maanden nalaat te informeren naar de evolutie van uw asielpcedure, wijst op desinteresse voor deze asielpcedure.

Daarnaast dient er gewezen te worden op het feit dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over diens verzoek, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. De asielinstanties mogen van een verzoeker medewerking bij de feitenvergaring, correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal heeft u echter geenszins voldaan aan deze medewerkingsplicht. Gevraagd naar de naam van uw ex-partner, van wie u vreest dat hij u zal vermoorden bij een terugkeer naar Suriname, verklaarde u dat u 's avonds niet kan slapen als u zijn naam noemt. Nogmaals gevraagd naar zijn naam zuchtte en zweeg u. Erop gewezen dat het belangrijk is dat u een goed zicht biedt op uw situatie en uw problemen bleef u opnieuw stil (CGVS, p. 5). Later tijdens het onderhoud nogmaals gevraagd naar de identiteit van uw expartner verklaarde u opnieuw dat u zijn naam niet kon zeggen. Gevraagd naar de reden waarom u dat niet kon, gaf u aan dat deze vraag niet gesteld mocht worden: deze man had immers uw leven vernietigd (CGVS, p. 11). Gewezen op het belang van deze vraag voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming bleef u opnieuw stil om nadien slechts toe te voegen dat hij u mishandeld heeft en dat u zijn naam niet kon zeggen (CGVS, p. 11). Ofschoon u nogmaals gewezen werd op het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud en het belang van uw medewerking, weigerde u ook aan het einde van uw persoonlijk onderhoud de naam van uw ex-partner te geven. U verklaarde slechts dat u dit niet wilde doen (CGVS, p. 16). Opnieuw gewezen op uw medewerkingsplicht, verklaarde u dat u hoofdpijn heeft ten gevolge van de mishandelingen die u ondergaan had. U benoemde uw ex echter niet bij naam en bleef voorts stil (CGVS, p. 16). Nog een laatste keer gepeild naar de identiteit van uw ex verklaarde u nogmaals dat u hoofdpijn krijgt als u zijn naam zou noemen. U verklaarde uiteindelijk zijn naam niet te zullen geven (CGVS, p. 16). Doordat u weigert de naam van uw ex mee te delen en bijgevolg weigert mee te werken, maakt u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om enig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie.

Tot slot had u nauwelijks informatie over het wedervaren van uw ex en de evolutie van de situatie waarin u verzeild was geraakt sinds uw vertrek uit Suriname. U gaf weliswaar aan dat u van een vriendin hoorde dat uw ex gezegd had dat hij nog niet klaar was met u, doch u situeerde deze mededeling reeds een paar maanden na uw aankomst in België, i.e. ergens midden 2017 (CGVS, p. 13). Nadien vroeg u uw vriendin niet om bijkomende informatie aangaande uw ex (CGVS, p. 14). Ook de familie van uw ex contacteerde u niet (CGVS, p. 15). U verklaarde overigens in het geheel niets ondernomen te hebben om u te informeren over uw ex, over zijn verblijfplaats, over een eventuele nieuwe relatie van hem of over het feit of hij momenteel al dan niet nog in Suriname verblijft (CGVS, p. 13). Het feit dat u geen pogingen ondernam om u te informeren over het wedervaren van uw ex – u verklaarde nochtans dat u onmiddellijk naar Suriname zou terugkeren indien uw ex niet meer in leven zou zijn (CGVS, p. 17) –, is frappant. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas, hetgeen hier allerm minst het geval is. Aansluitend hierbij kon u overigens geen concrete elementen aanbrengen waaruit zou kunnen blijken dat uw ex u anno 2022 bij een terugkeer naar Suriname nog steeds zou viseren. U baseerde zich slechts op wat hij gezegd had tijdens jullie laatste aanvaring vijf jaar geleden en wat uw vriendin u

vertelde na uw aankomst in België. Buiten het feit dat hij een agressieve man is, kon u geen andere, laat staan concrete, elementen aanbrengen (CGVS, p. 15).

Uw houding, met name uw laattijdig verzoek, uw gebrek aan opvolging van uw eerste asielprocedure, uw gebrek aan medewerking om de identiteit van uw belager te bepalen en om aldus zicht te bieden op uw reële situatie en uw nalaten om zich gedetailleerd over de actualiteit van uw problemen in Suriname te informeren, is niet ernstig en kan op geen enkele manier in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U toont hierdoor bijgevolg geenszins aan dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Gelet hierop kan er dan ook nauwelijks geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees om naar Suriname terug te keren.

Zelfs al kon er toch enig geloof gehecht worden aan uw beweerde vrees om bij een terugkeer naar Suriname door uw ex vermoord te worden, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Suriname – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten – met wie u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 10) -, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Suriname voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde dat u tweemaal een beroep heeft gedaan op de hulp van de Surinaamse politie (CGVS, p. 11 en 14). U nam een eerste keer contact op met de politie toen uw toenmalige partner u met een mes belaagd had. De politie kwam ter plaatse en gaf uw ex een waarschuwing (CGVS, p. 12). U deed de daaropvolgende jaren geen beroep meer op de politie. Nochtans mishandelde uw ex u na dit incident dagelijks (CGVS, p. 12). Pas toen uw ex u enkele weken voor uw vlucht uit het land zei dat hij u zou vermoorden wendde u zich met behulp van uw buurvrouw nogmaals tot de politie. De politie kwam opnieuw ter plaatse, stelde u een aantal vragen, poogde uw ex te lokaliseren, gaf het advies uw ex te verlaten en bracht u naar veiliger oorden (CGVS, p. 12). Hieruit blijkt geenszins dat de politie onwillig of onmachtig was om u te helpen. Gevraagd waarom u, ofschoon u voortdurend mishandeld werd, slechts twee keer een beroep heeft gedaan op de hulp of de bescherming van de Surinaamse autoriteiten verklaarde u dat de politie u toch niet zou helpen (CGVS, p. 14). Deze uitleg gaat echter in tegen bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat de politie u, toen u er beroep op deed, te hulp kwam. Voorts kan er aangestipt worden dat u nooit officieel aangifte heeft gedaan tegen uw ex-partner (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u dit na de escalatie van uw problemen in april 2017 niet gedaan had, gaf u aan dat u bang was en dat uw partners woning gelegen is naast het politiebureau (CGVS, p. 15). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Het indienen van een klacht heeft immers tot doel om toekomstige problemen te voorkomen. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Hieraan kan toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie tevens blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld in Suriname nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving gevangenisstraffen van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan. Verder staan er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezenders. Het bureau beheert ook een vluchthuis voor vrouwelijke slachtoffers van

huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij organisaties zoals de Stichting Stop Geweld Tegen Vrouwen. Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld. Tot slot blijkt dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Suriname opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Volledigheidshalve kan er nog worden toegevoegd dat het feit dat u in België wil werken en dat u hier een leven wil uitbouwen (CGVS, p. 8, 10 en 17) motieven zijn die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteit en nationaliteit, zoals deze blijken uit uw paspoort, staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar verzoek om internationale bescherming "gegrond te verklaren" en in uiterst ondergeschikte orde om het dossier terug te zenden aan het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) de vaststelling dat verzoekster pas twee en een half jaar na haar aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende, ondermijnt reeds haar voorgehouden vrees vermits van iemand die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag worden verwacht dat hij/zij zo spoedig mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden; ook verzoeksters nalatige houding tijdens haar eerste asielprocedure, waarbij zij meerdere maanden naliet om zich te informeren over de evolutie van deze procedure, wijst op een desinteresse;

(ii) in weerwil van de op haar rustende medewerkingsplicht, laat verzoekster na om de identiteit van haar ex-partner mee te delen en maakt zij het bijgevolg voor het CGVS onmogelijk om enig zicht te krijgen op haar werkelijke achtergrond of reële situatie;

(iii) verzoekster kan nauwelijks informatie geven over het wedervaren van haar ex-partner en de evolutie van haar situatie; zij brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit zou kunnen blijken dat haar ex-partner haar *anno* 2022 bij een terugkeer naar Suriname nog steeds zou viseren, hetgeen haar beweerde vrees ondermijnt;

(iv) zelfs al zou er geloof kunnen worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees om bij een terugkeer naar Suriname te worden vermoord door haar ex-partner – *quod non* – maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij voor de door haar aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Suriname, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, met wie zij overigens nooit problemen heeft gehad; te meer daar uit haar verklaringen geenszins blijkt dat de politie onwillig of onmachtig was om haar te helpen, zij zelf slechts tweemaal beroep heeft gedaan op de politie en nooit officieel aangifte heeft gedaan zodat bijgevolg moet worden besloten dat verzoekster niet alle redelijkerwijze van haar te mogen verwachten stappen heeft uitgeput en dat zij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor haar de enige overgebleven uitweg was;

(v) het feit dat verzoekster in België wil werken en hier een leven wil uitbouwen, zijn motieven die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), noch onder de definitie van subsidiaire bescherming;

(vi) verzoeksters nationaliteit en identiteit, zoals deze blijken uit haar paspoort, staan niet ter discussie.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster verklaart bij een terugkeer naar Suriname te zullen worden vermoord door haar ex-partner (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 10).

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.4.3. Vooreerst wijst de commissaris-generaal terecht op verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat verzoekster gedurende ruim twee en een half jaar – verzoekster verklaart op 1 mei 2017 in België te zijn aangekomen, maar diende slechts op 2 januari 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in – geen enkele poging heeft ondernomen om haar verblijf te legaliseren, ondermijnt de door haar voorgehouden vrees bij terugkeer naar Suriname.

De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat de leden van haar gemeenschap haar hebben aangeraden om geen internationale bescherming aan te vragen uit vrees voor repatriëring naar Suriname en haar verklaringen op het CGVS dat haar verteld werd dat Belgische mensen racistisch zijn en haar toch niet zouden helpen (administratief dossier, CGVS, p. 8 en 15), kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom verzoekster al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren. Te meer nu deze waarschuwingen haar er kennelijk niet hebben van onthouden om op 2 januari 2020 een eerste verzoek en op 7 januari 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Overigens blijkt dat verzoekster ook gedurende de eerste asielprocedure een desinteresse toonde die niet te verzoenen valt met de door haar voorgehouden vrees. Verzoekster bood zich immers niet aan op de datum van haar persoonlijk onderhoud en bracht geen geldige reden voor haar afwezigheid aan. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij geen uitnodiging tot gehoor kreeg in het kader van haar eerste verzoek omdat zij van adres was gewijzigd en zij, zolang haar verblijfsdocumenten verlengd werden, zich niet is gaan informeren over de stand van de asielprocedure omdat uit niets bleek dat die kon zijn stopgezet, dient erop gewezen dat van iemand die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij/zij informatie inwint over de stand van de procedure. Uit verzoeksters verklaringen blijkt evenwel dat zij zich op geen enkele wijze heeft geïnformeerd over haar procedure tot het ogenblik dat haar in december 2021 op het gemeentehuis werd verteld dat zij moest terugkeren naar Suriname (administratief dossier, CGVS, p. 8-9) en waarbij zij pas meer dan negen maanden na de beëindiging van haar eerste verzoek om internationale bescherming (m.n. op 7 januari 2022) een tweede verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeksters laatstijdig verzoek om internationale bescherming, alsook haar desinteresse voor en gedurende de eerste asielprocedure vormen aldus – in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift voorhoudt – een contra-indicatie voor de ernst van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.3.4.4. Verder overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekster, in weerwil van de op haar rustende medewerkingsplicht, geen toelichting geeft omtrent de identiteit van haar ex-partner/belager: *“Daarnaast dient er gewezen te worden op het feit dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over diens verzoek, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. De asielinstanties mogen van een verzoeker medewerking bij de feitenvergaring, correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal heeft u echter geenszins voldaan aan deze medewerkingsplicht. Gevraagd naar de naam van uw ex-partner, van wie u vreest dat hij u zal vermoorden bij een terugkeer naar Suriname, verklaarde u dat u ’s avonds niet kan slapen als u zijn naam noemt. Nogmaals gevraagd naar zijn naam zuchtte en zweeg u. Erop gewezen dat het belangrijk is dat u een goed zicht biedt op uw situatie en uw problemen bleef u opnieuw stil (CGVS, p. 5). Later tijdens het onderhoud nogmaals gevraagd naar de identiteit van uw expartner verklaarde u opnieuw dat u zijn naam niet kon zeggen. Gevraagd naar de reden waarom u dat niet kon, gaf u aan dat deze vraag niet gesteld mocht worden: deze man had immers uw leven vernietigd (CGVS, p. 11). Gewezen op het belang van deze vraag voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming bleef u opnieuw stil om nadien slechts toe te voegen dat hij u mishandeld heeft en dat u zijn naam niet kon zeggen (CGVS, p. 11). Ofschoon u nogmaals gewezen werd op het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud en het belang van uw medewerking, weigerde u ook aan het einde van uw persoonlijk onderhoud de naam van uw ex-partner te geven. U verklaarde slechts dat u dit niet wilde doen (CGVS, p. 16). Opnieuw gewezen op uw medewerkingsplicht, verklaarde u dat u hoofdpijn heeft ten gevolge van de mishandelingen die u ondergaan had. U benoemde uw ex echter niet bij naam en bleef voorts stil (CGVS, p. 16). Nog een laatste keer gepeild naar de identiteit van uw ex verklaarde u nogmaals dat u hoofdpijn krijgt als u zijn naam zou noemen. U verklaarde uiteindelijk zijn naam niet te zullen geven (CGVS, p. 16). Doordat u weigert de naam van uw ex mee te delen en bijgevolg weigert mee te werken, maakt u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om enig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie.”*

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat ze duidelijk tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat ze de naam van haar ex-partner niet durfde uit te spreken omdat ze door die persoon een trauma heeft opgelopen en het uitspreken van zijn naam ervoor zorgt dat zij alle dramatische gebeurtenissen die ze meemaakte opnieuw beleeft. Zij besluit dat zij verklaarde waarom zij de naam niet wilde uitspreken en bijgevolg wel haar medewerking verleende. De Raad merkt in dit verband op dat van verzoekster mag worden verwacht dat zij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor haar vlucht uit haar land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar vluchtrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond daarvan kan worden nagegaan of er in haar hoofde aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. *In casu* is dit niet het geval, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoekster geen medisch attest bijbrengt ter staving van haar beweringen in dit verband en kan, daargelaten haar blote beweringen, uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijken dat traumatische ervaringen haar zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad wijst er ook op dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals werd gewezen op het vertrouwelijk karakter van de asielprocedure.

2.3.4.5. Daarnaast relateert verzoeksters gebrek aan initiatief om informatie te vergaren, haar geschetste vrees. Zo kan immers worden vastgesteld dat verzoekster nauwelijks informatie kan verschaffen omtrent het wedervaren van haar ex-partner, noch over de evolutie van haar situatie. Hoewel verzoekster verklaart dat zij van een vriendin hoorde dat haar ex-partner gezegd had dat hij nog niet klaar met haar was, situeert verzoekster deze mededeling ergens midden 2017, enkele maanden na haar aankomst in België (administratief dossier, CGVS, p. 13). Nadien heeft verzoekster geen bijkomende informatie meer ingewonnen bij haar vriendin aangaande haar ex-partner (administratief dossier, CGVS, p. 14), noch bij enig ander persoon (*ibid.*, p. 15) zonder dat zij hiervoor evenwel een afdoende verklaring kan bieden. Zij verklaart immers boudweg dat zij zich niet verder heeft geïnformeerd over haar ex-partner, waar hij woont, of hij een nieuwe relatie heeft, of hij nog steeds in Suriname is, en dergelijke (*ibid.*, p. 13 en 15). Door in het verzoekschrift haar verklaringen te herhalen dat zij kort na haar vertrek door een vriendin werd ingelicht dat haar ex-partner haar zocht en zij zich nadien niet meer heeft geïnformeerd, brengt zij geen enkel valabel verweer bij om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Dat verzoekster getraumatiseerd is door haar ex-partner zowel op fysisch als psychologisch vlak en niets meer over hem wil horen, staaft verzoekster – zoals in punt 2.3.4.4. reeds werd opgemerkt – niet met een medisch attest. Verzoekster slaagt er met haar blote bewering dan ook evenmin in om afbreuk te doen aan het voorgaande.

Verder dient erop gewezen dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat haar ex-partner haar *anno* 2022 bij een terugkeer naar Suriname nog steeds zou viseren. Verzoekster steunt zich immers op wat hij zou hebben gezegd tijdens hun laatste aanvaring in 2017 en wat haar vriendin haar vertelde midden 2017. Buiten het feit dat hij een agressieve man is, kon verzoekster geen concrete elementen aanbrengen (administratief dossier, CGVS, p. 15).

2.3.4.6. Gelet op verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming, haar gebrek aan opvolging van haar eerste verzoek, haar gebrek aan medewerking omtrent de identiteit van haar belager en het aldus geen zicht bieden op haar reële situatie en haar nalaten om zich te informeren over de actualiteit van haar problemen in Suriname, kan geen geloof worden gehecht aan de door haar voorgehouden vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Suriname.

2.3.4.7. Zelfs zo geloof zou worden gehecht aan verzoeksters bewering te vrezen te worden gedood door haar ex-partner bij een terugkeer naar Suriname – *quod non* – dient vastgesteld dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Suriname, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. In dit verband staat in de bestreden beslissing op goede gronden te lezen als volgt:

“Zelfs al kon er toch enig geloof gehecht worden aan uw beweerde vrees om bij een terugkeer naar Suriname door uw ex vermoord te worden, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Suriname – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten – met wie u overigens

nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 10) -, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Suriname voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde dat u tweemaal een beroep heeft gedaan op de hulp van de Surinaamse politie (CGVS, p. 11 en 14). U nam een eerste keer contact op met de politie toen uw toenmalige partner u met een mes belaagd had. De politie kwam ter plaatse en gaf uw ex een waarschuwing (CGVS, p. 12). U deed de daaropvolgende jaren geen beroep meer op de politie. Nochtans mishandelde uw ex u na dit incident dagelijks (CGVS, p. 12). Pas toen uw ex u enkele weken voor uw vlucht uit het land zei dat hij u zou vermoorden wendde u zich met behulp van uw buurvrouw nogmaals tot de politie. De politie kwam opnieuw ter plaatse, stelde u een aantal vragen, poogde uw ex te lokaliseren, gaf het advies uw ex te verlaten en bracht u naar veiliger oorden (CGVS, p. 12). Hieruit blijkt geenszins dat de politie onwillig of onmachtig was om u te helpen. Gevraagd waarom u, ofschoon u voortdurend mishandeld werd, slechts twee keer een beroep heeft gedaan op de hulp of de bescherming van de Surinaamse autoriteiten verklaarde u dat de politie u toch niet zou helpen (CGVS, p. 14). Deze uitleg gaat echter in tegen bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat de politie u, toen u er beroep op deed, te hulp kwam. Voorts kan er aangestipt worden dat u nooit officieel aangifte heeft gedaan tegen uw ex-partner (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u dit na de escalatie van uw problemen in april 2017 niet gedaan had, gaf u aan dat u bang was en dat uw partners woning gelegen is naast het politiebureau (CGVS, p. 15). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Het indienen van een klacht heeft immers tot doel om toekomstige problemen te voorkomen. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Hieraan kan toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie tevens blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld in Suriname nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving gevangenisstraffen van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan. Verder staan er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezers. Het bureau beheert ook een vluchthuis voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij organisaties zoals de Stichting Stop Geweld Tegen Vrouwen. Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld. Tot slot blijkt dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Suriname opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was."

Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij twee keer de politie heeft gebeld wegens feiten van geweld vanwege haar ex-partner waarop de politie telkens is langsgelopen en ze werd geadviseerd om de woning te verlaten, doch dat zij aanvoelde dat ze niet op de bescherming van de politie kon rekenen toen haar ex-partner begon te zeggen dat hij haar zou vermoorden, volhardt zij in eerder afgelegde verklaringen en uit zij blote beweringen die geen steun vinden in haar verklaringen over haar ervaringen met de politie in het kader van huiselijk geweld, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er niet in slaagt om voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.3.4.8. Verzoeksters verklaringen dat zij in België wil werken en hier een leven wil uitbouwen (administratief dossier, CGVS, p. 8, 10 en 17) zijn motieven die geen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging, noch kunnen deze ressorteren onder de definitie van subsidiaire bescherming, zodat hieruit geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.

2.3.4.9. Voor het overige herhaalt verzoekster eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uit zij blote beweringen en bekritiseert en minimaliseert zij de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook geen afbreuk kan doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing.

2.3.4.10. Het paspoort dat verzoekster voorlegt, staft haar identiteit, nationaliteit en haar reisweg, die *in casu* op zich niet worden betwist.

2.3.4.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.12. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET